

[Glistrup]

som det første og væsentligste i mit første svar til ordførerne.

Det, som man antagelig fra den radikale ordførers side hæfter sig ved i den forbindelse, er det tredjesidste afsnit i bemærkningerne, som lyder:

»Skal Danmark væk fra afgrunden, må vi på tusindvis af områder overføre arbejdskraft fra administrations- til produktionsområdet.«

Det er et politisk standpunkt, at det er nødvendigt at styrke produktionen, at den måde, vi kan løse problemerne på, er at producere os ud af dem. I den henseende ville det være rart, hvis så megen arbejdskraft som muligt ikke var inden for bureaukratsektoren, papirsektoren, men var inden for produktionssektoren. Men det foreslår dette lovforslag selvfølgelig ikke.

Dette forslag går ud på at flytte et enkelt menneske og, som det i øvrigt fremgår af argumentationen i bemærkningerne, måske derudover et eller andet med 20-30 mennesker væk fra bureaukratzen. Det er det, der ligger heri, men det er, som jeg præcisere, nødvendigt at gøre det i lovforslagsform, fordi man altså ulykkeligvis på dette område har fået tallet fikseret positivt i lovgivningen.

Enhver so synes jo bedst om sine egne grise, og jeg er ikke forskellig fra andre søer, så jeg synes altså, at disse bemærkninger er velskrevne. Men hvad enten man synes, at de er velskrevne, at noget er vellykket og andet er mislykket, eller det hele er mislykket, så håber jeg, at det radikale venstre, når man til sin tid skal stemme ja eller nej til forslaget, udelukkende vil lade sig bevæge af forslagets tekst og ikke af bemærkningerne.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det ingenlunde er ualmindeligt, at denne regering og andre regeringer, også regeringer, hvori venstre og konservative har deltaget, fører forhandlinger med banker og sparekasser og andre institutioner, uden at Nationalbanken deltager, og det har været opfattet som ganske naturligt og bliver fortsat opfattet som ganske naturligt fra Nationalbankens side. Så jeg synes faktisk, at det er nogle ret urimelige udgangspunkter, man anvender hos venstre og konservative, når man vil angribe

os for ikke at have kontakt med Nationalbanken.

Det, venstres og konservatives kritik af regeringen drejer sig om, er, at vi nu vil forsøge at lave en reform, hvorved vi får flyttet noget passiv kapital over til aktiv kapital. Der mangler venstre og konservative åbenbart slagkraftige argumenter, og så finder de, at det er hensigtsmæssigt nu at drage nationalbankdirektøren ind som den, der i virkeligheden har patent på sandheden om den økonomiske politik. Andre ordførere har jo ret i, at det drejer sig ikke udelukkende i denne sag om penge- og valutapolitiske virkninger. Det drejer sig i høj grad også om virkninger på beskæftigelsen og på den økonomiske vækst, og det er altså sider af sagen, som vi lægger megen vægt på.

Nationalbanken har ganske rigtigt til opgave at interessere sig specielt for pengepolitiske og valutapolitiske konsekvenser af forskellige foranstaltninger, og det er dens ret at udtrykke sig under forhandlinger med os og også gerne i artikler i aviserne, men man må have os undskyldt, at vi er nødt til at vurdere det som en helhed, og det er det, vi gør. Det gør, at vi selvfølgelig har mulighed for at have andre synspunkter på den økonomiske politik end hver af de tre nationalbankdirektører eller dem alle tre tilsammen.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Jeg skal ikke trække for store vekslere på formandens elskværdighed ved at gå ind i en længere debat om regeringens planer om kapitaloverførsler.

Jeg vil alene spørge økonomiministeren, om jeg må få konkrete eksempler, som kan vise, at det er rigtigt, hvad ministeren siger her, at det ikke er ualmindeligt, at regeringer, hvori venstre eller det konservative folkeparti har siddet, har ført lange forhandlinger med pengeinstitutter, kapitalmarkedets institutter, men har holdt Nationalbanken udenfor. Ministeren behøver såmænd ikke komme med svaret her. Jeg vil være fuldt tilfreds med at få en liste i politisk-økonomisk udvalg, som viser situationer, hvor dette er forekommet i et sådant omfang, at man kan bruge ministerens udtryk, at det ikke er ualmindeligt.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard):